

[Korsgaard.]
har Udsigt til at faa en betydelig Lettelse i Skatten samtidig med, at hans Formue stiger.

Det er et meget grelt Tilfælde, som man kan sige ikke har saa overmaade megen praktisk Betydning, men at det kan indtræffe, derom er der ikke den fjerneste Tvivl. Der kan heller ikke være Tvivl om, at lav Beskatning af lav Formueafkastning kan opfordre til at anbringe sine Penge i Virksomheder, som i og for sig ikke er særlig rentable.

Disse Minuser maa man have Lov til at fremdrage, men paa den anden Side maa man antage, at Hovedparten af dem, der faar et forholdsvis lavt Udbytte af deres Penge, er uden Skyld heri. For saa vidt kommer her jo til at staa forskellige Faktorer overfor hinanden, og jeg maa vel antage, at den Side af Sagen, hvortil det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har sluttet sig, og som altsaa gaar ud paa, at man maa hjælpe den, hvis Formue giver lav Afkastning, noget over det ved at beskatte hans Formue lavt, er det Hensyn, der vejer tungest.

For saa vidt maa jeg erkende, at der er Grund til at fremhæve det af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard fremholdte Forhold stærkt, hvis der overhovedet skal være Tale om at lave om paa den Udformning, Skatteloven har paa det paagældende Punkt. Men jeg forstaar altsaa, at ogsaa om dette Forhold, hvor det viser uheldige Sider, vil det ærede Medlem og hans Parti være villige til at gaa ind i en Realitetsforhandling.

Men alt i alt maa det for mit Parti siges at være det afgørende, at vi ikke kan gaa til denne Forhandling med Udsigt til derigennem at forhøje den direkte Beskatning.

Den Udformning, som Loven om Formueskattelettelsen har, har utvivlsomt sine praktiske Vanskeligheder, og jeg maa ogsaa sige, at den heller ikke altid har virket helt efter det, jeg maa antage er dens Hensigt — og som for øvrigt bør være enhver Skattelovs Hensigt — nemlig at beskatte ens efter Skatteevne. I Loven findes der nemlig en Bestemmelse om, at for saa vidt Formueindtægten er højere end Skatteindtægten, skal der regnes med Formueindtægten, idet man udfinder, efter hvilken Procent den paagældende Formue skal beskattes. Dette kan efter min Mening virke urimeligt, og det har ogsaa ført til en Retssag, en Retssag, der gik helt til Højesteret — Finansministeriet fik imidlertid Medhold. At Loven skal praktiseres med den

Ubillighed er altsaa herigennem slaaet fast. Jeg vil tro, at paa dette som paa flere andre Omraader virker Loven mindre praktisk, end det kunde være ønskeligt, men det er jo ogsaa — saa vidt jeg forstod det ærede Medlem Hr. N. Neergaard — Forhold, hvorom der kan forhandles i et Udvalg.

Jeg maa altsaa slutte med at udtale, at vi fra vor Side ikke kan gaa med til at forhøje den direkte Beskatning, at vi mener, at Selskabsbeskatningen, saaledes som den er udformet, er god, og at vi nærer stor Tvivl om, at det kan lykkes at finde en bedre Udformning af Loven om den almindelige Formueskattenedsættelse end den, man har, saadan taget i de større Linier, men at vi er villige til at forhandle om bedre Former for den rent praktiske Administration.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Det ligger saa lige for, at det Parti, jeg tilhører, kan støtte det foreliggende Forslag om at ophæve den Lov, som blev vedtaget i 1927, og som vi den Gang gik meget stærkt imod, men man kan jo ikke drøfte Forslaget her uden at se det i Sammenhæng med hele den økonomiske Politik, der er blevet ført i 1927.

Man kan nok Gang paa Gang sige, at der er ingen Forbindelse mellem Nedsættelsen af de sociale Udgifter og denne Lettelse for Formueejerne, men man vil ikke kunne komme udenom, at det Billede, der bliver staaende ude i Befolkningen af disse Love, er det, at man foretog en stærk Nedkæring overfor de Folk, der var henvist til social Forsorg, og man brugte denne Lettelse i Statens Udgifter til en Nedsættelse af Skatten for de største Formueejere.

Ingen, der kender Forholdene, tør bestride, at de Mennesker, der er henvist til at leve under social Forsorg, ikke har gyldne Kaar. For dem betød en Nedsættelse, selv om den ikke var meget stor, i alle Tilfælde en Indskrænkning af det mest nødvendige til Livets Ophold. De Mennesker, som der her var Tale om at yde Lettelse, var Folk, som i visse Tilfælde maatte bruge af en Kapital, men som dog havde en Kapital at bruge af.

Naar man i denne Forbindelse har nævnt, at Loven var en Begunstigelse for at sammenholde det store Landbrug, er det efter mit Skøn med fuld Ret. Det kan jo ikke bestrides, at hele Landbruget paa det Tidspunkt var i en økonomisk Krise, men det daværende Flertal valgte at yde Støtte